

VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

XXI. (XXXVII.) ÉVFOLYAM, 12. SZÁM 2026. MÁRCIUS 21.

300 FORINT

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

Ki mond igazat?

1046.hu

BALSZEMMEL

THÜRMER GYULA

Mi a bal szemünkkel nézünk a világra. Így sok mindent észreveszünk, amit csak a jobb szemünkkel nem látnánk. Másként is látjuk a világot, mondjuk úgy, balszemmel. Ezután minden számunkban elmondjuk, miként is látjuk az éppen esedékes eseményeket a saját politikai értékítéletünk alapján, balszemmel.

Ki mond igazat?

„Vállalom, hogy ilyen felfordult világban is megőrizzük Magyarországot a biztonság és a nyugalom szigetének...A mi fiaink nem fognak Ukrajnáért meghalni, hanem Magyarorszáért fognak élni.” – mondta miniszterelnök úr március 15-én a Kossuth téren. Tiszta gondolat, jó volt hallani.

A Tisza Párt vezére néhány órával később a Hősök terén kontrázott: „A hatalom megtartása minden áron, csak ez számít neki, nincsenek már szabályok, határok, mára csak a háború maradt a rettegő császárnak, háborúval provokálni, háborúval fenyegetni, ez az utolsó ördögi trükkje, amivel hatalomban akar maradni.”

Ki mond igazat? És ki hazudik? Valóságos veszély-e a háború Magyarországnak, vagy csak kampányfogás?

A háború nem akkor kezdődik, amikor a katonák lönek. A háború akkor kezdődik, amikor valamelyik fél felismeri, hogy szándékait nem tudja békés úton érvényesíteni és úgy látja, hogy fegyverrel, elviselhető veszteségeket vállalva, elérheti a célját.

Mi a cél a mai kapitalista világban? Új piacokat szerezni, nagyobb profithoz jutni. A tőke csak akkor él, ha fejlődik, a fejlődéshez új piacok, új anyagi források kellenek.

Az EU vezetői már jóval a rendszerváltás előtt tudták, hogy válságban vannak. Szerezzünk új piacokat! És szerezték! Lenyelték a kelet-európai országokat, köztük Magyarországot is. Piacokat kaptak és olcsó munkaerőt.

Nem kockáztattak semmit. Oroszország mély válságát élte, egymás után kapta a nyugati pofonokat. Nem tudott nemet mondani. Még a szláv testvér, Jugoszlávia lerohanását is lenyelte.

A nyugatnak ez is kevés volt, tovább akartak menni, megszerezni Belaruszt, Ukrajnát. Oroszország azonban időközben magához tért. Putyin kirakta a Kremlből a Nyugat-barát Jelcint. A Nyugat pedig tudta, hogy ha átlépik a határt, az oroszok löni fognak. Mondjuk úgy, mint 1941-ben!

A Nyugat megindította a „színes forradalmakat”, Ukrajnában sikerült Nyugat-barát rendszert hatalomra juttatni, Belaruszban azonban nem.

Felgyorsították ezért a háborús forgatókönyvet. Még nem háborúzni akartak, csak fenyegetni. Már 2015 után megindult az amerikai csapatok telepítése Lengyelországba, a balti országokba. Megkezdték a kelet-európai hadszíntér háborús elkészítését. Utakat építettek, raktárakat telepítettek, begyarmolták a légihíd működtetését Amerika és Kelet-Európa között.

Úgy gondolták, hogy az oroszok megijednek és hajlandók lemondani Belaruszról és Ukrajnáról. De az oroszok nem ijedtek meg. A Nyugat addig fokozta a feszültséget, hogy 2022-ben kiprovokálták az orosz katonai lépést.

A Nyugat tudta, hogy egy Oroszország elleni háborúhoz teljes egységre, az erők maximális összefogására van szükség. A svédek és finnek beagitálták a NATO-ba. Új szervezeteket hoztak létre, köztük a Három Tenger Kezdeményezést, mellyel igyekeztek Magyarországot is beolvasztani a háborús koalícióba. Ha elindul a háború, szükség van a magyar területre, utakra, kórházakra és katonákra is.

Az EU kiadta a parancsot: Magyarország is álljon be a sorba! Ha nem áll be, előbb jön a mosolyszünet, majd az elszigetelés, a lélektani háború, aztán a pénzcsapok elzárása.

Az Orbán-kormány ellenállt a nyomásnak. Józanul felismerték, hogy egy oroszellenes háborúban mi csak áldozatok lehetünk. Ellenálltak a nyugati nyomásnak. Igyekeztek felkészülni háborús helyzetekre is, igyekeztek cselekvőképes magyar hadsereget teremteni.

Az Oroszország elleni totális háború még nem indult el. Amerika felismerte, hogy az oroszok elleni háború óhatatlanul atomháborúvá válik, ez pedig felbecsülhetetlen kockázatot jelent.

Amerika ugyanakkor belement abba, hogy az EU és Ukrajna bevállaljon egy hagyományos fegyverekkel folyó, hosszan tartó háborút.

Amerika fegyvert szállít ehhez a háborúhoz, és a világ más térségeiben kezdett háborúkkal igyekeznek az oroszok és szövetségeseik erejét megosztani.

Magyarország még mindig kilóg a sorból. A Nyugat nem akar elfogadni olyan országot, mely nemzeti eszközökkel akadályozza a multinacionális tőke piacszerzését. Másrészt igényt tart mindarra, amivel Magyarország rendelkezik. A nyomás pedig nőni fog.

Horthy 1939 szeptemberében még kimaradhatott Hitler akciójából Lengyelország ellen. A németek egyedül is tudtak győzni. De 1941 nyarán a Szovjetunió ellen már kellett Magyarország, s nem lehetett kimaradni.

A Nyugat eddig nem tudta a magyar ellenzék segítségével megdönteni az Orbán-kormányt. „Színes forradalomra” nem láttak lehetőséget, a jelenlegi kormányt nem tudták megosztani.

Az ügy azonban sürgetőbbé vált. Amerikára egyre kevesebben hallgatnak a világban. Kína rohamosan tör előre. Ha az EU vezetői nem tudják leverni az akadékoskodó kormányokat, mindenekelőtt a magyart, az EU-országok elégedetlenjei is vérszemet kaphatnak. Akkor inkább jöjjön bármi, akár a háború is!

A magyar kormány az utolsó gát. Miniszterelnök úr tudja ezt. Nyerni akar, önmagáért is, a pártjáért is, de Magyarorszáért is. Tudja, ő nem hazudhat, kötelessége igazat mondani.

Belauszov: Egy lépésre a győzelemtől!

Belauszov orosz honvédelmi miniszter kijelentette: az orosz erők többszörös technikai fölényben vannak az ukrán csapatokkal szemben, annak ellenére, hogy az egész Nyugat az ukránoknak dolgozik. Egy lépésre vagyunk a győzelemtől! – mondta a miniszter.

A románok összefekszenek Zelenszkijjal

Fotó: twimg.com

Rossz hír: Stratégiai partnerséget kötött Ukrajna és Románia. A románok részéről, akik állítólag szövetségeseink, pofátlan-ság pont akkor bratyzni az ukránokkal, amikor azok háborút folytatnak Magyarország ellen.

A kubai vezetés Amerikával tárgyal

Fotó: pcc.cu

Díaz-Canel Bermúdez kubai elnök kijelentette, hogy a kubai és az amerikai vezetés között tárgyalások folynak. „Ezeknek a megbeszéléseknek a célja – tette hozzá az államfő – elsősorban annak megállapítása, hogy melyek azok a kétoldalú problémák, amelyek megoldásra szorulnak.” Valójában Amerika el akarja törölni a szocializmust Kubában. A kérdés, hogy a kubaiak mit mondanak erre.

Trump nem akar békét

Fotó: toi-media.com

Oroszország határozattervezetet terjesztett az ENSZ Biztonsági Tanácsa elé. A tervezet megerősíti az ENSZ Alapokmányának céljait és elveit, sürgeti az összes felet, hogy haladéktalanul szüntessék be a katonai akciókat, elítéli a civilek és a polgári infrastruktúra elleni támadásokat, és ösztönzi az összes felet, hogy térjenek vissza a diplomáciai tárgyalások útjára. Oroszország, Kína, Pakisztán és Szomália támogatta, de az USA megvétózta. Lettország is az amerikaiakat támogatta.

Tömeggyilkosok vezetik Amerikát

Az amerikai hadügyminiszter és a vezérkari főnöke büszkén jelentik be, hogy alig két hét alatt szétverték Iránt. Amerika szemét módon, a nemzetközi jog durva megsértésével folytatja háborúját. Azt gondolják, hogy nekik mindent szabad. Mindkettőt a vádlottak padjára kellene ültetni. Tömeggyilkosok vezetik Amerikát.

Megnyílik a Citadella

Régóta vártuk, most itt a nagy nap. Március 28-án megnyílik a Citadella! A megújult falak között az év minden napján ingyenesen látogatható közpark, kávézó, ajándékbolt, valamint kilátóteraszok várják a látogatókat. A nagy kereszt ügyében az építők nem hallgattak a közvéleményre, a közvélemény pedig nem harcolt álláspontjáért. Milyen lesz közelről a Citadella? Reméljük, hogy nagyon szép!

Fotó: citadella.hu

Nagyot akart a miniszter mondani...

„Ma nagyon nagy erő kell ahhoz, hogy kimaradjunk a háborúból, és a béke ügyét szolgálhassuk, ma a béke megőrzéséhez kell forradalom, mert nagy érdekek akarják háborúba rángatni Európát” – mondta Szalay-Bobrovniczky Kristóf honvédelmi miniszter március 13-án, pénteken Budapesten, a Honvédelmi Minisztérium és a Magyar Honvédség március 15-e alkalmából tartott központi ünnepségén. Nagy erő valóban kell, forradalomról azonban szó sincs. Miniszter nagyot akart mondani...

Fotó: honvedelem.hu

A DK alól csúszik ki a talaj

Szűk utcában az este sötétségében fáklyás tüntetés. Ez a legjobb módszer arra, hogy egy párt elrejtse gyengeségét. A DK pontosan ezt tette március 14-én. Arról álmodnak, hogy kormányváltás lesz, és a kormányváltási Magyarországon nekik is lesz helyük. A DK alól már most kicsúszik a talaj.

Fotó: fbcdn.net

Krasznahorkai utálja Magyarországot

Komoly vitát váltott ki Krasznahorkai László Nobel-díjas író március 9-én megjelent interjúja az olasz La Repubblica lapban. Az író többek között Magyarországot „elmeógyógyintézetnek” nevezte, és élesen bírálta a hazai politikai és kulturális viszonyokat. „Magyarország már nem egy ország, hanem egy elmeógyógyintézet, ahonnan az orvosok már elmentek, és ahol a betegek hétfőn, szerdán és pénteken orvososdit játszanak” – mondta Krasznahorkai. Az interjúban szó esett a magyar nyelvhez és a magyarsághoz fűződő viszonyáról is: „Messzire kerültem a magyar világtól, a butaságtól szennyezett magyar létezés fogalmától. Minden populizmusnak kitett államban szörnyű dolgok történnek, de semmi sem hasonlítható intenzitásában és brutalitásában ahhoz, ami Magyarországon történik.” Krasznahorkai utálja Magyarországot. Mi sem szeretjük azokat, akik kiszolgálják a liberális nyugatot.

Fotó: tenyek.hu

A pártnak élnie kell!

A Munkáspárt megyei és budapesti elnökei áttekintették a választási ajánlásgyűjtés tapasztalatait. Karacs Magdi, a Munkáspárt alelnöke szólt az egyes választókerületekben végzett munkáról. Thürmer Gyula, a párt elnöke kiemelte, hogy a tapasztalatokból tanulni kell. Nincsenek és nem is lesznek csodák a jövőben sem. A fegyelmezett és kitartó munka, a helyi társadalmi kapcsolatok jelentenek segítséget a munkában. Március 28-án a párt országos vezetői és a választási munkában részt vett jelöltek és aktivisták együtt vitatják meg az idei választás tapasztalatait. A pártnak élnie kell, hangsúlyozta Thürmer Gyula, ehhez kell a megfelelő utakat megtalálnunk.

PÁRTÉLET

„Elbúcsúzom, de ott leszek, ahol a szél zúg, a nap nevet”

Tizenhárom éve, 2013. március 11-én, 47 éves korában hunyt el Bódi László Cipő, a rendszerváltás után Magyarországon egyik legmeghatározóbb zenekara, a Republic énekese. Cipő a Szovjetunióban született, olyan társadalomban nevelkedett, ahol mindenki dolgozhatott, ahol az iskola mindenki számára hozzáférhető volt, ahol a beteg embertől nem azt kérdezték, hogy mennyi a pénze, hanem hogy mi a baja. Hitt abban, hogy igenis lehetséges olyan társadalmat teremteni, ahol az ember számít és nem a pénz. Politikai családjában a Munkáspárt volt. Barátunkként és elvtársunkként becsültük, tiszteltük, és szerettük őt.

„Ez már az újkori fasizmus”

„Ez már az újkori fasizmus, amit a tiszások művelnek - mondta Thürmer Gyula, a Magyar Munkáspárt elnöke. Erőszakosak, durvák, félelmet keltenek, fenyegetőznek Magyar Péterék. Az Öreg című műsorból kiderült, hogy éppen most próbálták elkergetni Újpeszten a szavazategyűjtő aktivistáikat.” Stefka István beszélgetett Thürmer Gyulával. (Az Öreg - Ez az újkori fasizmus! - Hír.FM)

Koszorúzás Orosházán

Az 1848-49-es forradalom és szabadságharc évfordulóján tartottak megemlékezést március 15-én Orosházán a Kossuth-szobornál. Emlékező beszédet mondott Raffai János polgármester. A rendezvényen a Munkáspárt is koszorút helyezett el.

„A szabadság olyan, hogy aki nem vív hozzá egyre többet, elveszti azt is, ami volt belőle”

Az 1848/49-es Forradalomra és Szabadságharcra emlékezett a Munkáspárt és A Szolidaritás Pártja

Az 1848/49-es Forradalom és Szabadságharc hőseire emlékezett a Munkáspárt március 14-én, Kispesten, Kosuth Lajos szobránál. Szép számban jelentek meg a budapesti és vidéki szervezetek tagjai. Átérezték nemcsak az ünnep fontosságát, de azt is, hogy a választások jelenlegi szakaszában meg kell mutatnunk erőnket.

A rendezvényen részt vett A Szolidaritás Pártja több vezetője és tagja. Mint ismeretes, pártjaink szövetségben indulnak az április 12-i országgyűlési választásokon.

A szabadság csak akkor valóság, ha mindenkié

Elsőként Székely Sándor, A Szolidaritás Pártja elnöke mondott beszédet. Bevezetőben méltatta a két párt választási együttműködését, majd így folytatta:

„Ma, március 15-én, amikor a magyar szabadság egyik legfényesebb napjára emlékezünk, nem csupán a múlt hőseire tekintünk vissza, hanem saját felelősségünkre is a jelenben. Ezen a napon a pesti utcákon egyszerű emberek, diákok, munkások és polgárok mondták ki: Magyarország sorsáról a magyar népnek kell döntenie.

Petőfi Sándor, Jókai Mór és társaik nemcsak egy birodalom ellen emelték fel a hangjukat. Azt üzenték: nincs szabadság népszuverenitás nélkül, és nincs valódi függetlenség társadalmi igazságosság nélkül.

Az ő forradalmuk egyszerre volt nemzeti és társadalmi. Nemcsak a cenzúrát akarták eltörölni, hanem a kiváltságokat is. Nemcsak a magyar önrendelkezésért küzdöttek, hanem azért is, hogy a paraszt, a mesterember és a munkás is emberhez méltó életet élhessen. Ez az örökség ma is kötelez bennünket.

Ma is fel kell tennünk a kérdést: kié az ország? A népe – vagy néhány kiváltságos csoporté? A dolgozóké – vagy a spekulánsoké? A közösségé – vagy a hatalmas, arctalan gazdasági erőké?

Mi, akik a szabadság hagyományát komolyan vesszük, azt mondjuk: Magyarország szuverenitása nemcsak határaink védelmét

jelent. A szuverenitás azt jelenti, hogy a magyar dolgozók munkájának gyümölcse nem tűnhet el adóparadicsomokban.

A szuverenitás azt jelenti, hogy a magyar gazdaság nem lehet kiszolgáltatva külső érdekeknek. És a szuverenitás azt jelenti, hogy a magyar állam első kötelessége a saját polgárainak jóléte.

Ezért számunkra a nemzeti függetlenség és a társadalmi igazságosság ugyanannak az éremnek a két oldala. Mert mit ér a zászló, ha alatta milliók élnek bizonytalanságban?

Mit ér a függetlenség szó, ha a dolgozó ember nem tud megélni a munkájából?

És mit ér a nemzet, ha a közösség szétszakad gazdagokra és kiszolgáltatottakra? Az 1848-as forradalom nem félt kimondani: **a szabadság csak akkor valóság, ha mindenkié.**

Ma, amikor a világ újra nagy hatalmi és gazdasági erők között formálódik, nekünk is világosan kell beszélnünk. **Magyarország nem lehet senkinek a gyarmata – sem politikai, sem gazdasági értelemben. De ugyanígy nem lehet a saját oligarcháinak foglya sem.**

A mi feladatunk az, hogy visszaadjuk az országot azoknak, akik felépítik: a dolgozóknak, a tanároknak, az ápolóknak, a gazdáknak, a fiataloknak. Mert a haza nem a kiváltságosok klubja. A haza közösség.

Ha hűek akarunk lenni március 15-éhez, akkor nemcsak emlékezni kell a forradalomra – hanem folytatni is kell azt. Békésen, de határozottan. Ahogy Petőfi Sándor írta:

»Rabok tovább nem leszünk.«

Ez a mondat ma sem a múlté. Ez a mondat minden nemzedéknek szól. Legyen bátorságunk kimondani: szabad, igazságos és szuverén Magyarországot akarunk. Eljen a magyar szabadság, éljen a haza!”

Haladás és függetlenség!

Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke szólt az ünnep jelentőségéről, a mai kor feladatairól:

„A Munkáspárt minden évben megemlékezik az 1848/49-es Forradalom és Szabadságharc ünnepéről. Magyarok vagyunk. Ez a dolgunk! Nekünk drága a magyar föld, a nyelvünk, a történelmünk, drága mindaz, amit elődeink alkottak.

Ferenc József hálálkodott – ahogyan mondta – »bátor seregének«. A »láadások és árulások által a birodalom fennmaradását fenyegető veszélyeket legyőztük« – írta.

Legyőzték, de valójában mi voltunk a győztesek. Az erkölcsi győzelem, a népek elismerése a miénk. Néha ez többet ér, mint a katonai siker.

Bár ahhoz sem hiányzott sok. Ha Ferenc József nem térden állva könyörög az orosz cárnak, és I. Miklós nem küld 200 ezer katonát, nem lett volna Világos.

De a kokárda a földre hullott, a magyar függetlenség nem fért bele az európai nagyhatalmak terveibe. Félték, rettegtek! Mi lett volna, ha a magyar forradalom lázadásra serkenti Európa népeit? Európa feudális

urai, a Szent Szövetség nem tűrhették, leszámoltak a magyar néppel.

Ma meghajlunk 1848/49 hősei előtt. Szeretnénk erőt meríteni bátorságukból, kitartásukból, rendíthetetlen hazafiságukból.

Legyünk méltók hozzájuk! Legyünk olyanok, mint ők! Ne rettenjünk meg a mai világtól! Ne járjunk csukott szemmel! Legyen bátorságunk nyitott szemmel, félelem nélkül járni! Legyünk bátrak, kitartóak, rendíthetetlen hazafiak!

Új korban, új időkben élünk, de a tét a régi: haladás és függetlenség! 1848 válaszait megadták elődjünk. A ma válaszait nekünk kell megadni. Felelőséggel, tisztességgel, hazafissággal!

Mi világos választ adunk. Világos választ adunk, akkor is, ha ez nem mindenkinek tetszik. Akkor is, ha nem mindenki érti.

Mi a kapitalista rendszert vádoljuk, Amerikát, az EU-t, a NATO-t, mindenkit. Háborút akarnak, nagy háborút, világháborút! Nem elég, hogy nap, mint nap kirabolnak bennünket. A vérünket is akarják. A mi vérünkkel akarják tisztára mosni bűnös döntéseiket.

A liberálisok és konzervatívok egymás torkának estek. Már szó sincs megegyezésről, párbeszédről. Élet vagy halál, vagy az egyik vagy a másik.

A liberálisok mindent fel akarnak számolni, mindent ki akarnak ölni, ami a tőkét zavarja. Nem kellnek akadályok, szuperadók, állami jóléti programok. Nem kellnek akadémikusok nemzeti kormányok, sőt nem kellnek független nemzetek, nem kellnek saját útjukon járó népek! Magyarok se kellnek! Rabszolgák kellnek!

A konzervatívok hisznek abban, hogy erős és független nemzetek menthetik meg a világot. Nem lépnek ki a kapitalizmusból, de

Ünnepünk, mert munkáspártiak vagyunk. Mi közösségi társadalmat akarunk, egy új világot, ahol legfontosabb az ember. De ez az új világ legyen magyar! Ne mások ruháját hordjuk, ne úgy éljünk, ahogyan mások diktálják! A saját világunkat teremtsük meg, az új és magyar közösségi társadalmat!

Haladás és függetlenség! E kettőért küzdöttek 1848/49-ben. Szabaduljunk meg a feudalizmustól! Jobbágy helyett szabad embert! Nemzeti kiváltságok helyett törvény előtti egyenlőséget! Elmaradottság helyett fejlődést!

Mindenki ezt gondolta, mindenki ezt akarta, mindenki ezért cselekedett.

De vajon lehet-e fejlődés, ha mindenről Bécsben döntenek? Lehet-e fejlődés, ha a jó, a korszerű az osztrákoké, és nekünk a rossz, az elmaradott marad?

Széchenyi, Deák hisznek abban, hogy lehetünk Ausztria partnerei. Batthyány is kompromisszumot keres, kormányát a császár nevezi ki. Úgy tűnik, járható az út.

De Bécs nem így gondolja. A császár már szeptemberben Jelačić horvát bánt küldi közel negyvenezer katonával a magyar forradalom leverésére.

Kossuth kimondja, amit a nép is érez. Nincs más, csak a függetlenség kivívása, ha kell az osztrákokkal szemben, ha kell Európával szemben, ha kell a világgal szemben.

Európa népei ekkor Magyarországra tekintenek. Hogy mondja Petőfi? Mi lettünk a »lámpafény, mely amidőn a többi alszik, Ég a sötétség éjjelén.«

1848/49 a mi nagyszerű kísérletünk, nemzeti kísérletünk volt. Polgári utat és függetlenséget akarunk és csatába szálltunk érte. Közel negyvenezer katonánk maradt örökre a csatatereken. Ahogyan a költő írta: »Midőn más könnyet sem mer adni, mi vérről áldozunk.«

egyed tudnak: ha győznek a liberálisok, a világra zúdul minden, ami rossz a kapitalizmusban és akkor az úristen se menti meg a tőkét a dolgozó tömegek, a népek haragjától, a 21. század nagy forradalmától.

A harc folyik és egyre könyörtelenebb. Egy pillanatra se legyen kétségünk: ebben a küzdelemben eldőlhet a magyar függetlenség ügye is.

Mi kiállunk a függetlenség mellett. Tudjuk, hogy az Orbán-kormány ezt az EU-ban, a NATO-ban képzelel el. De legalább ragaszkodnak maradék függetlenségünk megőrzéséhez.

A Tisza a globális nagytőke totális uralmát akarja. A Tisza az EU kiszolgálója, a nyugati nagytőke bábja.

Vannak, akik azzal nyugtatják magukat, hogy a nyugat a kormányt akarja lefejezni, nem bennünket akar bántani. Válsuk le a kormányt, aztán élhetünk, mint Marci Hevesen.

Ne csapjátok be magatokat! Ébredjétek és emlékezzetek! 1849-ben a magyar forradalmat lefejezték, a miniszterelnököt, a 13 tábornokot kivégezték. Kíméltek bennünket? Jobb lett a magyar népnek? Egy percig se kíméltek bennünket. A mi sorsunk az elnyomás, a szenvedés lett.

Ma sincs ez másként. Mi is megkapjuk a magunkét. Gondolod, hogy a nyugat túrni fogja, hogy nálunk olcsóbb a fűtés? El fogja nézni, hogy nálunk állami program a családok támogatása? Minden forint, ami a családokra megy, ami a kórházakra megy, a tőkés profitját csökkenti. Nem lesz megállás!

És gondoltatok már arra, hogy mi marad Magyarországból? Trianonban elveszett a magyar terület kétharmada, most elveszhet a maradék is.

Van, aki azt mondja: miért állunk ki a függetlenség hívei mellett, amikor ők is tőkéssek, mi pedig szocializmust akarunk? Ez igaz! De ma nem az a kérdés, hogy szocializmus vagy kapitalizmus. Ma a kérdés a függetlenség vagy rabszolga sor.

Egy független országban könnyebb a mi harcunk is. A saját tőkésosztályunk ellen kell a történelmi csatát megvívni. Vannak kapaszkodóink, a nemzeti törvények, a nemzeti szokások, hagyományok.

Egy európai egyesült államokban nincsenek kapaszkodóink, és közvetlen csatát vívunk az európai nagytőkével.

Túl vagyunk a választási ajánlások gyűjtésén. Küzdöttünk! Harcoltunk egy rossz és antidemokratikus választási törvénnyel. Harcoltunk az emberek közömbössége, féltelme ellen. Harcoltunk önmagunk hibái és gyengeségei ellen.

Országos listánk nincs, de van mintegy hatvan egyéni jelöltünk, köztük 21 munkáspárti harcos. Ez nem kis teljesítmény, nincs mit szégyellni. Köszönjük a helytállást, a munkát.

Köszönet A Szolidaritás Pártja vezetőinek és tagjainak a közös munkáért, a segítségért, a támogatásért.

A Szolidaritás Pártja és a Munkáspárt új alternatívát mutatott fel a mostani választásokon. Megmutattuk, hogy függetlenségünk igazi biztosítéka egy új világ, a közösségi társadalom lenne. Egy olyan világ, ahol nem a nagytőke parancsol, hanem az emberek, a népek érdekei. Egy olyan világ, ahol az egyik állam nem zsákmányolja ki a másikat, hanem kölcsönösen előnyös együttműködés folyik.

Sokan megértették, hogy szükség van ilyen útra. Lehet, hogy ma még nem megvalósítható, de holnap, holnapután igen!

A világ változik körülöttünk. Egy új világ születése indult el. És ez növeli esélyeinket, reményeinket.

Megmutattuk azt is, hogy van lehetőség értelmes párbeszédre, közös cselekvésre. Együttműködésünk nem csak a mostani választásoknak szól, üzenet lehet a magyar társadalomnak is. Rajtunk múlik, hogy valóban az is legyen.

A szabadság, a függetlenség nem örök. Újra és újra meg kell küzdeni érte. Illyés Gyula mondja: »a szabadság olyan, hogy aki nem vív hozzá egyre többet, elveszti azt is, ami volt belőle.«

Úgyhogy, barátaim, harca fel! Örök dicsőség 1848/49 hőseinek!

Éljen a magyar szabadság, éljen a haza!"

Biztonságpolitikai hírszemle_13.0

Az USA Izraellel karöltve február 28-án megtámadta

Iránt az „Epic Fury” fedőnevű hadművelet keretében. Példátlan támadást indítottak a perzsa állam ellen, megölve Ali Hámeneit, az iráni legfőbb vezetőt. Emellett eddig több ezer iráni civil is áldozatul esett a nyugati légicsapásoknak. A legnagyobb visszhangot kiváltó eset az iráni leányiskola elleni amerikai támadás volt, melynek következtében több mint 170 iráni diáklány vesztette életét. Ez bőven kimeríti az állami terrorizmus fogalmát. Persze Trumpgal az élen próbálják magukat mosdatni az amerikaiak, de napvilágot látott egy felvétel, mely kétséget kizáróan bizonyítja, hogy egy amerikai drón célzottan a leányiskolába repült és felrobbant. A Kínai Vöröskereszt 200 000 amerikai dollár sürgősségi humanitárius segílyt biztosít az Iráni Vörös Félholdnak, kifejezetten a gyászoló szülők megsegítésére.

Az iráni haditengerészetet és szárazföldi erőket kétségtelenül komoly csapások és veszteségek érték. A légvédelem alacsony harcértékű, minimális hatékonyságú, viszont az iráni katonák és a nép rendkívül elszántságról tettek tanúbizonyságot az elmúlt hetekben. Az Iránnal szomszédos országokban és az Öböl menti államokban található amerikai katonai bázisokat és érdekeltségeket sorozatos kombinált iráni drón- és ellencsapások érték és érik mind a mai napig. A teljesség igénye nélkül iráni találat érte Bahreinben és Irakban az amerikai katonai bázisokat, az Egyesült Államok térségben található nagykövetségeit és konzulátusait, az amerikai Citibank épületét Dubajban, a luxusváros nemzetközi repülőterét, a térségben található amerikai olajszállító tartályhajókat, Izrael nagyvárosait. Az Izrael elleni csapásokhoz a Hezbollah is csatlakozott, amely Libanon területéről száz körüli nagyságrendben lőtt ki rakétákat a zsidó államra.

Az elesett amerikai katonák pontos létszámát nem lehet tudni, hétpecsétetes titokként őrzik a Pentagonban, mivel rosszul mutat a médiában, ha kiderülne, hogy a „demokrácia lovagjait” megölte egy „diktatórikus, iszlám terrorállam” hadserege. Amit viszont nem tudnak titkolni, azok a haditechnikai eszközveszteségek. Ezek között szerepelnek F-18-as és F-15-ös vadászgépek, MQ-9 drónok, KC-135 légi utántöltő gépek, 4 db THAAD radarrendszer. Az utóbbiból az USA összesen 8 db-bal rendelkezik az egész világon. A kedvencem itt is az, hogy minden veszteséget tagadnak, nem számít, hogy hihető vagy sem, a lényeg, hogy a látszatot tartani kell. A bevett szövegek e veszteségek megmagyarázására a következők: „baráti tűz”, „műszaki hiba”, „összeütközés”. Teljesen gátlástalanul hülyének nézik az embereket, de az ilyen kommunikáció végső soron mindig kontraproduktív. Az ukránoktól csak tanultak valamit a jenikik.

Maga a háború megindítása is teljes hazugságra épül. Az amerikai narratíva a fél évvel ezelőtti, 12 napos

háborús szöveget húzta elő. „Irán támogatja a terrorizmust, atomfegyvert akarnak építeni, diktatúra van az országban...”. A NATO-országok és az USA közel-keleti szövetségesei megosztottak a kérdésben, többen nem támogatják az USA–Izrael műveletet sem aktív, sem passzív módon. Az utóbbi alatt a tagállamok katonai bázisainak, reptereinek az amerikaiak számára történő rendelkezésre bocsátásának megtagadását értem. Spanyolország, Törökország, Jordánia, az Egyesült Arab Emírségek és Szaúd-Arábia utasították vissza, hogy Irán elleni támadáshoz használják területüket, bázisaikat. Igazuk van, mivel semmilyen ENSZ BT-felhatalmazással nem rendelkezik sem az USA, sem pedig Izrael.

A magyar katonákat szerencsére időközben hazarendelték az észak-iraki Erbilben található amerikai katonai bázisról. Amúgy sem volt ott semmi keresnivalójuk, ilyen feszültséggel teli időszakban a hazájuk védelmére kell készen állniuk idehaza, nem attól távol idegen érdekeket kiszolgálniuk.

Összefoglalva az USA valódi célja az iráni politikai vezetés megdöntése és egy számára kedvezőbbre történő leváltása abból az okból kifolyólag, hogy rátehesse a kezét az iráni olajra, amelynek legnagyobb felvásárlója Kína. Nagyobb távlatban nézve azt is mondhatnánk, hogy a BRICS-szövetség egy fontos tagját akarták térdre kényszeríteni sikertelenül. Az iráni társadalom sokkal összetartóbb, mint a nyugatiaké, képesek 10 millióan az utcára vonulni Teheránban a politikai vezetés melletti kiállás jegyében, dacolva a veszéllyel, hogy meghalhatnak egy esetleges amerikai légitámadásban. Többek között ezt és még sok minden mást sem értenek meg Nyugaton, ahol atomizált, lezüllesztett társadalmakat alakítottak ki. Az ilyenben ez elképzelhetetlen. Képtelenek megérteni, hogy nem mindenhol működnek a piszkos módszereik. Az iráni legfőbb vezető meggyilkolása, a 10 millió dolláros díj felajánlása az új vezetés elárulásáért mind hatástalan volt. Éppen ezért nem tartom valószínűnek, hogy szárazföldi katonai művelettel próbálkoznának meg az amerikaiak hamarosan, mivel semmilyen előfeltétel nem adott hozzá. Túlságosan zárt és egységes az iráni társadalom. Viszont abba az olajválságba, amibe a világot és magukat sodorták az amerikaiak a „béketeremtő Trumpgal” az élükön, könnyen belebukhatnak. A legközelebbi Biztonságpolitikai Hírszemlében folytatjuk a témát.

SALLAY MÁRTON

Kína 15. ötéves terve és a jövő iparágainak stratégiai felemelkedése

Fotó: thedailycepc.com

Kína gazdasági átalakulását régóta stratégiai tervezés irányítja, és a közelgő 15. ötéves terv (2026–2030) e folyamat újabb kritikus szakaszát jelenti. Miközben Peking lezárja a „Made in China 2025” kezdeményezést és új tervezési ciklust indít, a kínai vezetés egyre nagyobb hangsúlyt fektet a „jövő iparágainak” fejlesztésére. Ez a koncepció tükrözi Kína tágabb törekvését, hogy túllépjen a hagyományos gyártáson, és az élvonalba kerüljön azoknál a feltörekvő technológiáknál, amelyek a globális gazdasági növekedés következő szakaszát fogják meghatározni.

A jövőbeli iparágak kiemelt fontosságúvá tétele stratégiai irányváltást jelez Kína fejlődési modelljében. A cél nem csupán a gazdasági növekedés fenntartása, hanem az innovációs képességek erősítése, az ipari struktúrák korszerűsítése és a magas színvonalú növekedés új hajtóerőinek megteremtése is. A globális technológiai verseny fokozódásával Kína ezen iparágakra való összpontosítása aláhúzza eltökéltségét, hogy továbbra is központi szereplő maradjon a folyamatosan változó globális technológiai környezetben.

A jövőbeli iparágak fogalmának megértése

A jövő iparágainak fogalmát először Hszi Csin-ping kínai elnök fogalmazta meg 2020-ban, egy Zhejiang tartományba tett látogatása során. A kínai politikai diskurzusban ez a kifejezés olyan ipari ágazatokra utal, amelyek előremutató, stratégiai és forradalmi jellegűek – olyan területekre, amelyek várhatóan átalakító technológiai változásokat fognak előidézni, és új hajtóerőket teremtenek a gazdasági fejlődés számára.

A hagyományos ágazatokkal ellentétben a jövő iparágai még a fejlődés korai szakaszában vannak. Kereskedelmi alkalmazásaik még csak kialakulóban vannak, hosszú távú potenciáljukat azonban széles körben elismerik. Azáltal, hogy korán és szisztematikusan fektet be ezekbe a területekbe, Kína célja, hogy kialakítsa a következő ipari korszak technológiai alapjait.

A kínai döntéshozók által kiemelt ágazatok között szerepel a mesterséges intelligencia, a kvantumtechnológiák, a biogyártás, a hidrogénenergia, a magfúziós kutatás, az agy–számítógép interfészek, a robotika és a hatodik generációs (6G) kommunikációs rendszerek. Ezek a technológiák várhatóan forradalmasítják a gyártást, a kommunikációs hálózatokat, az egészségügyi rendszereket és az energiatermelést az elkövetkező évtizedekben.

Az ötéves tervek szerepe Kína fejlődési modelljében

Kína ötéves tervei továbbra is a nemzeti gazdaságirányítás egyik legfontosabb eszközei közé tartoznak. A Népköztársaság korai évei óta ezek a tervek átfogó keretet biztosítanak az ipari fejlődés, a technológiai prioritások és a hosszú távú politikai koordináció irányításához.

A mai Kínában az ötéves tervek már nem merev, irányított gazdaságra jellemző eszközként működnek. Ehelyett stratégiai útitervként szolgálnak, amelyek felvázolják a nemzeti prioritásokat, ugyanakkor rugalmasságot biztosítanak a helyi önkormányzatok, a magánvállalkozások és a kutatóintézetek számára, hogy a tágabb keretek között innovációt valósítsanak meg.

Ez a rendszer lehetővé teszi a kínai állam számára, hogy koordinálja a kulcsfontosságú ágazatokba irányuló nagyszabású beruházásokat, miközben fenntartja a politikai folytonosságot. Az elmúlt négy évtizedben az ilyen tervezési mechanizmusok segítették Kínát abban, hogy a túlnyomórészt agrárgazdaságból a világ egyik vezető ipari és technológiai nagyhatalmává váljon.

Ma ezeknek a terveknek a középpontjában már az innováció, a fenntarthatóság és a minőségi növekedés áll, ami tükrözi az ország tudásalapú gazdaság felé történő átalakulását.

A 15. ötéves terv stratégiai jelentősége

A 15. ötéves terv (2026–2030) különös jelentőséggel bír Kína hosszú távú fejlesztési stratégiájában. Ez a „Made in China 2025” kezdeményezés lezárását követő első teljes tervezési ciklust jelenti, és egy szélesebb körű útiterv részét képezi, amelynek célja, hogy Kínát 2035-re globális tudományos és technológiai nagyhatalommá tegye.

A világgazdaság gyors technológiai átalakuláson megy keresztül. Az olyan új technológiák, mint a mesterséges intelligencia, a fejlett számítástechnika és a következő generációs távközlés, átalakítják az ipari versenyviszonyokat. Erre reagálva Kína arra törekszik, hogy megerősítse hazai innovációs képességeit, és biztosítsa versenyképességének megőrzését a kulcsfontosságú technológiai területeken.

zására törekszik, ahol az ipar, az akadémiai szféra és a kormányzati intézmények szorosan együttműködnek a technológiai áttörések és a kereskedelmi hasznosítás felgyorsítása érdekében.

Globális gazdasági következmények

Kína jövőbeli iparágak felé történő elmozdulása fontos következményekkel jár majd a globális gazdaságra nézve. Ahogy a feltörekvő technológiák kiforrottabbá válnak, valószínűleg átalakítják a globális ellátási láncokat, a gyártási rendszereket és a digitális infrastruktúrát.

Az olyan technológiák, mint a mesterséges intelligencia, a megújuló energiaforrások és a fejlett kommunikációs hálózatok, világszerte jelentős gazdasági lehetőségeket teremthetnek. Emellett potenciális megoldásokat kínálnak a sürgető globális kihívásokra is, ideértve az éghajlatváltozást, az egészségügyi innovációt és a fenntartható fejlődést.

Ezen felül Kína innovációs ökoszisztémákba történő beruházásai hozzájárulhatnak a régiók közötti technológiai együttműködés bővüléséhez. Ahogy az új technológiák egyre szélesebb körben elérhetővé válnak, elősegíthetik a globális ipari átalakulás felgyorsítását és javíthatják a fejlődő gazdaságok hozzáférését a fejlett technológiákhoz.

Ebben az értelemben Kína jövőbeli iparágak fejlesztésére irányuló stratégiája fontos szerepet játszhat a globális gazdasági modernizáció következő szakaszának alakulásában.

A jövőbeli iparágak fejlesztése Kína jelenlegi gazdasági stratégiájának egyik legfontosabb dimenzióját képezi. Az innováció, a technológiai képességek és az ipari modernizáció előtérbe helyezésével a 15. ötéves terv célja, hogy megteremtse az ország gazdasági növekedésének következő szakaszához szükséges alapokat.

Ez a cikk eredetileg a Global Silk Route Research Alliance oldalán jelent meg.

Kína gazdasági modellje fokozatosan fejlődik. Míg a korábbi növekedési szakaszok nagymértékben támaszkodtak az exportra és a nagyszabású beruházásokra, a jelenlegi szakaszban az innovációvezérelt fejlődés, a fejlett gyártás és a belföldi fogyasztás kapja a fő hangsúlyt.

A vezetés egyre nagyobb hangsúlyt fektet az „új minőségű termelőerők” fogalmára, utalva a legmodernebb technológiák ipari termelésbe való integrálására a hatékonyság, a fenntarthatóság és a gazdasági rugalmasság javítása érdekében.

Regionális innovációs ökoszisztémák

Kína jövőbeli iparágak fejlesztésére irányuló stratégiája ötvözi a nemzeti tervezést a regionális specializációval. Számos jelentős innovációs klasztert jelöltek ki a technológiai fejlődés fő hajtóerejeként.

Ezek közé tartozik a Peking–Tianjin–Hebei régió, a Jangce-folyó deltája, valamint a Guangdong–Hongkong–Makaó Nagy-öböl-regió. E régiók mindegyike vezető egyetemeknek, fejlett kutatóintézeteknek és dinamikus technológiai vállalkozásoknak ad otthont, ami természetes innovációs központokká teszi őket.

Ezen klaszterek keretében a helyi önkormányzatok speciális ipari ökoszisztémákat alakítanak ki. Peking olyan ágazatokat helyezett előtérbe, mint a kvantuminformatika, a robotika, a műholdas internet és a fejlett anyagok. Sanghaj a 6G-kommunikációra, a hidrogénenergiára, a regeneratív gyógyászatra és a szintetikus biológiára összpontosít. Eközben olyan városok, mint Hangcsou, a mesterséges intelligenciával, a robotikával és a térbeli számítástechnikával foglalkozó technológiai vállalkozásokat támogatják.

A regionális specializáció ösztönzésével Kína olyan innovációs hálózatok létreho-

Volt egyszer egy Tanácsköztársaság

Százhét esztendeje, 1919. március 21-én kiáltották ki a Magyar Tanácsköztársaságot, az első magyar szocialista államot. 133 napig állt fenn. 1919 augusztusában a román és francia csapatok megszállták Magyarországot. A munkásállamot megdöntötték és helyébe tőkés kormány került.

A Tanácsköztársaság volt az első munkásállam, amely az 1917-es oroszországi Októberi Forradalom győzelme után Európában létrejött. Tovább állt fenn, mint a Bajor Tanácsköztársaság, mely 1919. április 6 - május 3-a között működött, és tovább élt, mint a Szlovák Tanácsköztársaság, amely 1919. június 16-július 7-e között állt fenn. A Magyar Tanácsköztársaság volt az európai szocializmus legátfogóbb kísérlete.

A magyar tőkésosztály minden nemzedéke leírhatatlan dühvel és megvetéssel tekint rá. A tőkés propaganda „véres diktatúraként” tartja számon. A Magyar Munkáspárt azonban minden évben megemlékezik róla. Büszkék vagyunk elődjainkra, bátorságukra, elszántságukra.

Fotó: ujkor.hu

Gerém

Fotó: graswurz.net